

פלאח שהוא גם סנוב

הציע לתלות את המלך

רצח מדינאי פרו-בריטי

מלך הוגלה לאיטליה על סיפון אניית-השעשועים שלו מחרוסה.

הבן נולד

בשעת ההפצה

כפי חזין מטפה אל-סאדאת הופעה קריירה שקולה. אבל באופיו — הוא נוטה להתרגש. במיוחד מתפרצת הרגשות בכתובתו. יש לו עט מחוננת, וגם דיבורו רהוט כשל קריין מיקצועי. שתי פנים אלה — קריירתו ורגשותו — באו לידי ביטוי בעת לידת בנו.

היה זה בן ראשון אחרי חמש בנות (אחת מהן נפטרה בגיל רך), ולפי כל כללי הסמורת היה האב המאושר צריך לחגוג את המאורע. אלא שאז היתה קאהיר נתונה להפצות חיל-האחיר הבריטי, כי הימים היו ימי מיבצע קדש, בנובמבר 1967. הוא ישב במטה הפיקוד העליון, כאשר טילפנו אליו כי אשתו נלקחה לבית-החולים וכי היא עזרה ללדת. הוא לא נסע אליה. מאוחר יותר כתב „מכתב אל בני“, ובו תיאר את החשדליבו באותו לילה: האמן לי, בני, ברגע הניחיו את שפופרת הטלפון שכחתי את כל הקשור בן והמשכתי בדיונים עם חברי. כאשר העירוני משנתי למחרת בחמש בבוקר כדי להודיע לי על לידתך, ועל כך שאתה בן זכר, לא שינה הדבר מאומה. בתנאים אחרים יכלה לידתך להיות מאורע חשוב. הרי יודע אתה, בני, כי אנו ה' פלאחים רואים בלידת בן זכר ניצחון רק משום שהוא לא ילדה...

חלומות

ליד המדורה

הוא אוהב לחזור על ההגדרה „אנחנו הפלאחים“, אכן, הוא בן-איכרים ונולד בדצמבר 1918 בכפר טלא, בלב ליבה של מצרים התיכונה. אבל אביו כבר לא היה פלאח, כי אם פקיד ממשלתי זוטרי, כמו אביו של עבד-אל-נאצר. את עבד-אל-נאצר פגש

יזה מין גבר הוא נשיאה השלישי של מצריים?

אם להאמין לאסטרוולוג מצרי, שפירסם את ההורוסקופ של אנוואר אל-סאדאת באל-מוצאווה ביולי 1953, בדיוק שנה אחרי שהקצינים החופשיים תפסו את השלטון, הרי הוא „קשות, אינו נשבר במהרה, איש-אירגון עקשן, אינו מוותר על מטרותיו, יודע לצאת מצרות בצורה דיפלומטית אך לפעמים גם בצורה ברוטאלית. יש לו חברים רבים, אך גם אויבים לא חסרים לו. הוא נאמן ל-מנהיגו, בר-מזל וצפוי לו תפקיד חשוב מאוד.“

אלה שהכירוהו היכרות אישית העירו עליו שהוא קל-דעת, מחליט על נושאים גורליים ללא מחשבה מספקת. סופר בריטי, שחיבר ספר על המהפכה הנאצרית, הגדיר אותו כ„מבריק והמוזהיר שבין הקצינים החופשיים“. אבל אחד מחבריו-למהפכה אמר עליו באוזני עיתונאי מערבי ידוע, בשיחה שלא נועדה לפירסום: „אנוואר אל-סאדאת הוא אחד מאלה שאינם יודעים להחליט!“

מה שברור הוא, שאנוואר אל-סאדאת מ'מהר להחליט — וגם מהר לשנות את דעתו. כמו, למשל, באותה ישיבה של הקצינים החופשיים למחרת תפיסת השלטון בקאהיר. פארוק, שבילה אותה שעה את חופשת-הקיץ שלו בארמון ראס אל-תי' באלכסנדריה, לא היה מוואג במיוחד ממה ש'קרה בבירתו. ואילו הקצינים דנו בשאלה הנכבדה: מה לעשות עם המלך? אל-סאדאת הציע להוציאו להורג, וניראה היה שיתר חבריו עומדים לקבל את דעתו.

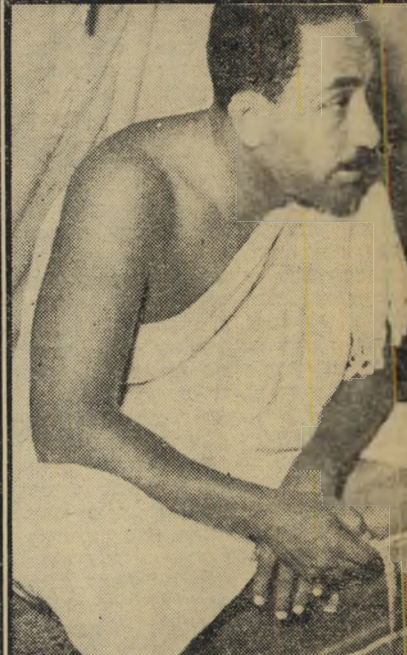
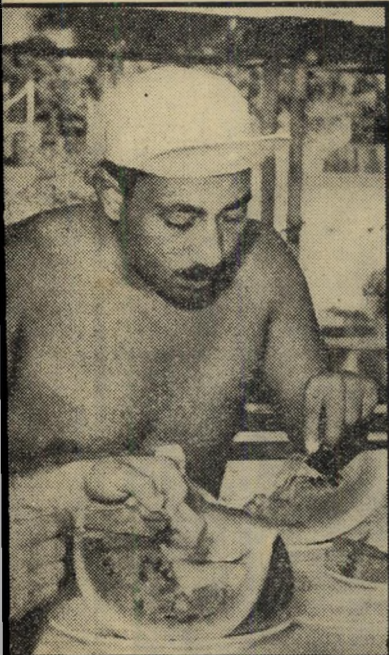
גמאל עבד-אל-נאצר, שיצא לפני כן ל' כמה דקות מן הישיבה, חזר אליה כשהווי' כותה היה בעיצומו. הוא פסק: „לא יהיה דם! המהפכה תישאר לבנה!“

בוזה תם הוויכוח. הראשון שקיבל את דעתו של עבד-אל-נאצר היה סאדאת, ש' מיהר להסיר את הצעתו מסדר-היום. ארמו' נו של פארוק נכש כמעט ללא קרב, וה'

אלגנטיות מערבית * השקפה סובייטית * קנאות מוסלמית

איש ושמו סאדאת

עמא'י אנוואר אל-סאדאת אור כעל אבטיחי על שפת הנילוס, כאחד מפשוטי העם.

בחברת שייך אל-באקורי, שר הסעד של מצרים, השניים לובשים את הגלאבייה הלבנה המסורתית של הפלאח המצרי, צולמו אחרי טכס דת באחד החגים המוסלמיים. אחרי שעבד-אל-חאכים עאמר התאבד.

עם נאצר למיים, הידידות ביניהם התהדקה רק בשלוש השנים האחרונות.

חאג' אנוואר אל-סאדאת, כפי שצולם במכה, בלבוש המסורתי של צ'יין, כאשר עלה לשט לרגל בשנת 1954.